

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 12.706 van 17 juni 2008
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken, thans de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 28 september 2007 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van het op 17 september 2007 ter kennis gebrachte bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 13 mei 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 juni 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. QUINTELIER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. DE VRIEZE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak.

1.1. Verzoeker bood zich aan bij de diensten van de stad Antwerpen met het oog op het afsluiten van een huwelijk met een Belgische onderdane. Bij de controle van zijn documenten werd vastgesteld dat hij niet beschikte over een geldig visum.

1.2. Aan verzoeker werd op 17 september 2007, in uitvoering van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 4 juni 2007, een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Dit bevel om het grondgebied te verlaten luidt als volgt:

“(…)

artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet en artikel 21 van het koninklijk besluit: verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de wet vereiste documenten ; de betrokkene is niet in het bezit van een geldig visum.

Indien dit bevel niet opgevolgd wordt, loopt hij (zij) gevaar, onverminderd rechtsvervolging overeenkomstig artikel 75 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, naar de grens te worden geleid en te dien einde te worden opgesloten gedurende de periode die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel overeenkomstig artikel 27 van dezelfde wet.

“(…)”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Ontvankelijkheid van het beroep.

2.1. Verweerder werpt in een exceptie op dat verzoeker geen belang heeft bij het ingestelde beroep tot schorsing van de tenuitvoerlegging en nietigverklaring van het hem betekende bevel om het grondgebied te verlaten. Verweerder stelt dat een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel geen wijzigingen met zich meebrengt ten aanzien van de illegale verblijfssituatie van verzoeker en dat hij na een eventuele nietigverklaring van het bestreden bevel verplicht is om een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren aan verzoeker.

De Raad merkt op dat de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten de rechtstoestand van verzoeker, in casu, beïnvloedt en dat verweerder niet aantoonde op welke grond hij verplicht zou zijn om, na een eventuele vernietiging van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten, over te gaan tot het afleveren van een nieuw bevel om het grondgebied te verlaten.

De exceptie wordt verworpen.

2.2. In een tweede exceptie betwist verweerder de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. Uit hetgeen hierna volgt zal blijken dat in elk geval het beroep tot nietigverklaring niet wordt ingewilligd. In die omstandigheden is het niet nodig om de opgeworpen exceptie te onderzoeken.

3. Onderzoek van het beroep.

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en meer specifiek van de zorgvuldigheidsplicht. Verzoeker stelt dat verweerder in zijn motivering verwijst naar een artikel 7, eerste lid, 1°, maar niet aangeeft in welke wet deze bepaling terug te vinden is. Verder voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing is genomen zonder enig direct en persoonlijk contact. Hij wijst er op dat hij en zijn verloofde de diensten van de ambtenaar van de burgerlijke stand te Antwerpen bezochten naar aanleiding van de vorming van een dossier tot ondertrouw, doch werden verzocht om de dienst vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen te consulteren. Hij voert aan dat de bestreden beslissing met geen woord repte over de bredere context van dit bezoek aan de dienst vreemdelingenzaken van de stad Antwerpen en volledig naast de eigenheid van het dossier gaat.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (R.v.St., nr. 167.411, 2 februari 2007; R.v.St., nr. 154.954, 14 februari 2006).

De Raad stelt in de eerste plaats vast dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt verwezen naar de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), zodat verzoeker niet in redelijkheid kan stellen onwetend te zijn van welke wet wordt bedoeld wanneer in de motivering wordt verwezen naar *“artikel 7, eerste lid, 1°, van de wet”*.

Artikel 7, eerste lid, 1°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Onverminderd de meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de Minister of zijn gemachtigde de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, bevel geven het grondgebied vóór een bepaalde datum te verlaten:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten”.

Verzoeker betwist in zijn verzoekschrift op geen enkele wijze het motief van de bestreden beslissing dat hij op het ogenblik van het nemen van deze beslissing in het Rijk verbleef zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en meer specifiek dat hij niet in het bezit was van een geldig visum. Het gegeven dat verzoeker en zijn verloofde een huwelijksaangifte zouden hebben gedaan, doet op geen enkele wijze afbreuk aan voormelde vaststelling van het bestuur en wijzigt verzoekers verblijfssituatie in België niet. Er kan dan ook niet ingezien worden op welke grond verweerder bij het nemen van de bestreden beslissing rekening diende te houden met de wens van verzoeker om in het huwelijk te treden, zodat verzoekers betoog hieromtrent niet dienstig is.

Waar verzoeker verder een schending van de hoorplicht lijkt aan te voeren, nu hij verwijst naar het ontbreken van een direct en persoonlijk contact met het bestuur, dient erop te worden gewezen dat het bestreden bevel om het land te verlaten is gegrond op een gegeven dat voor directe, eenvoudige constatacie vatbaar is, met name de vaststelling dat verzoeker in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van de Vreemdelingenwet vereiste documenten en met name niet in het bezit is van een geldig visum. Verzoeker diende derhalve niet vooraf in de gelegenheid te worden gesteld om zijn standpunt ter zake naar voor te brengen (R.v.St., nr. 58.737, 22 maart 1996).

Het eerste middel is ongegrond.

3.2. Verzoeker voert in een tweede middel de schending aan van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991). Hij stelt dat de bestreden beslissing het voorbeeld is van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dat een individuele benadering van het specifieke geval volstrekt niet merkbaar is en dat nergens de eigen specifieke kenmerken uit zijn dossier worden aangehaald.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad benadrukt dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in deze beslissing kunnen gelezen worden. In de bestreden

beslissing wordt de toepasselijke wetsbepaling vermeld en wordt verwezen naar de individuele situatie van verzoeker aangezien wordt vastgesteld dat hij niet beschikt over een geldig visum. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (R.v.St. nr. 167.477, 5 februari 2007; R.v.St. nr. 164.298, 31 oktober 2006).

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien juni tweeduizend acht door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. S. VAN CAMP,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VAN CAMP.

G. DE BOECK.